

dicunt enim eum maximè amandum esse, qui maximè sit amicus: maximè verò est amicus, qui vult bona ei cui maximè vult, illius causa, etiam si id scituros sit, nempe: at hæc unicuique erga seipsum, & cetera etiam omnia quibus amicus definitur, maximè infunt. dictum siquidem est omnia quæ ad amicitiam attinent, à seipso ad alios quoque devenire. proverbia itè omnia consentiunt, ut Vna anima: & Communia omnia amicorum: & Aequalitas amicitia: & Tibiæ genu propinquius. omnia enim hæc unicuique erga seipsum maximè infunt: quippe cum amicus maximè sibi ipsi sit. Amare igitur etiã seipsum maximè oportet. Cum igitur utriusque probabilem afferant, non iniuria in dubium venit, utros sequi magis debeamus. Quocirca fortasse huiusmodi orationes, quorum vitæque & quatenus veræ sint, diiudicandum est ac distinguendum. Si itaque statueremus quo pacto utriusque sui amatorum appellat. forsitan hoc constaret. Qui igitur hoc in opprobrium inducunt, eos sui amatores vocant, qui sibi in pecuniis honoribus, & voluptatibus corporis amplius vendicant, plerique enim hæc appetant: hisque, perinde atq. optima sunt, omnino studio incubunt, unde etiã decertabiles res ipsæ euaferunt. Qui ergo in his plus sibi usurpant, cupiditatibus, atq. omnino affectibus, irrationaliq. animæ parti obsequuntur. huiusmodi autè pleriq. è vulgo sunt, atq. idcirco à plerisque pravi sunt, imposita appellatio est. Meritò igitur his qui ita sui sunt amatores, opprobrium datur. Eos autem qui huiusmodi res sibi attribuunt, solere à plerisque sui amatores vocari dubium non est, nam si quis semper vel iusta agere, vel temperantia, vel qualiacunque alia ex virtute maximè omnium agere studeat, semperque quod honestum est, sibi vendicet: eum sui amatorem appellabit nemo, neque vituperabit. quanquam is magis esse sui amator videretur: cum ea quæ maximè & honesta, & bona sint, sibi attribuat: suisque præstantissimæ parti obsequatur, eique in omnibus obtemperet. Sicut autem & civitas esse maximè id videtur quod in ipsa præstantissimū est, & omnis alia congregatio: ita & homo: & sui amator igitur est, qui id amat, eique obsequitur. continens item & incontinens ex eo dicitur, quod mens cõtineat reliqua & vincat, aut minime: quasi id vnusquisq. sit. videnturque egisse ipsi, & fronte, ea quæ cum ratione maximè egerunt. Id igitur præcipue esse vnumquemque probumque

A φασὶ γὰρ δεῖν φιλεῖν μάλιστα τὸν μάλιστα φίλον φίλος δὲ μάλιστα, ὁ βουλομένης, ὁ βέλ-
 λεται παραδοῦ, ἐκείνου ἕνεκα, καὶ εἰ μηδεὶς
 εἴσεται, ταῦτα ἰσαρχεῖ μάλιστα αὐτῷ πρὸς
 αὐτὸν, καὶ τὰ λοιπὰ δὴ πάντα τοῖς ὀφίλοις ὀ-
 ρίζεται· εἴρηται γὰρ, ὅτι ἀπ' αὐτοῦ πάντα τὰ
 φελεῖ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλοις δύναι. καὶ εἰ
 παρεμύχῃ δὲ πᾶσι ἡμοιοῦσιν, οἷον
 B τὸ, μία ψυχὴ, καὶ κοινὰ τὰ τῶν φίλων· καὶ,
 ἰσότης φιλοῦσι· καὶ, γόνυ κνήμης ἔχοντι.
 πάντα γὰρ ταῦτα πρὸς αὐτὸν μάλιστα ἰσαρ-
 χεῖ μάλιστα γὰρ φίλον· εἰ αὐτῷ καὶ φιλητοῦ
 δὴ μάλιστα εἰ αὐτόν. ἀπορεῖται δὲ εἰκότως,
 ποτέρους χρεῖον ἔπιδαι, ἀμφοῖν ἔχοντι τὸ
 πρῶτον. ἴσως οὖν τοῦ τοιοῦτος δεῖ τῆς λόγων
 διαμείνῃ καὶ διορίζῃ ἐφ' ὅσον ἐκείτους καὶ πᾶ
 C ἀληθεύουσιν. εἰ δὴ λαβειμῆ τὸ φίλων, τὸ
 πῶς ἐκείτους λέγοιτο, τὰχ' ἀν' ἡρώτου δὴ-
 λον· οἱ μὲν οὖν εἰς ὀνειδος ἀγοντες αὐτοῦ, φι-
 λαῦτοις καλοῦσι τοὺς ἑαυτοῦς ἀπονομόντας
 τὸ πλεῖον ἐν χρήμασι, καὶ τιμῆς, καὶ ἡδον-
 νῆς ταῖς συμμετρίαις· τούτων γὰρ οἱ πολλοὶ
 ὀρέγονται, καὶ ἀσπουδάχασι πρὸς ἑαυτὰς, ὡς ἀ-
 ρεῖσται ὄντα· διὸ καὶ παρεμύχῃ τὰ δεῖν. οἱ δὲ
 πρὸς ταῦτα πλεονέκται, χαρίζονται ταῖς ὀπι-
 D θυμίαις, καὶ ὅλους τοὺς πάθεισι, καὶ τὰ ἀλόγη-
 τῆς ψυχῆς. τοιοῦτοι δὲ εἰσὶν οἱ πολλοί. διὸ καὶ
 ἡ προσωπεῖα γαζήνῃ δὸπ' ἢ πολλοῦ φιλώ-
 λου ὄντος· διηλῶς δὴ τοῖς οὕτω φιλαῦτοις
 ὀνειδίζεται, ὅτι δὲ ταῖς τὰ τιαῦθ' αὐτοῖς ἀ-
 πονομόντας, εἰώθεσι λέγειν οἱ πολλοὶ φιλαῦ-
 τος, ἢ ἀδύλον· εἰ γὰρ τις ἀεὶ ἀσπουδάχει τὰ
 δίημα πρὸς φίλον, αὐτὸς μάλιστα πάντων, ἢ
 τὰ σώφρονα, ἢ ἠποικουῖ ἀλλὰ τῆς καὶ τὰς
 E ἀρετῆς, καὶ ὅλας ἀεὶ τὸ κελὸν ἑαυτοῦ πει-
 ποῖτο, ἢ δεῖς εἶναι φίλων τῶν τῶν, ἢ δὲ λέξῃ.
 δόξει δὲ ἂν ὁ τοιοῦτος εἶναι μᾶλλον φιλαῦτος·
 ἀπονομεῖ γὰρ ἑαυτοῦ τὰ κέλαια καὶ μάλιστα
 ἀγαθὰ, καὶ χαρίζῃ ἑαυτῷ τῶν κρείστων, καὶ
 πάντα τούτω πείθει· ὡς περὶ δὲ καὶ πόλις τὸ
 κρείστων μάλιστα εἶναι δεῖς, καὶ πᾶσι ἄλλοις
 σύστημα, οὕτω καὶ ἀδραπὸς καὶ φίλαυτος δὴ
 F μάλιστα, ὁ πῶτο ἀγαθῶν, καὶ τούτω χαρίζο-
 μένος καὶ ἐγκρατῆς δὴ καὶ ἀκρατῆς λέγεται,
 τῶν πρατῆν τὸν νοῦν ἢ μῆν, ὡς τούτου ἐκεί-
 στου ὄντος. καὶ περὶ γὰρ δὸπ' αὐτοῦ
 καὶ ἐκοσῶς, τὰ μὲν λόγου μάλιστα, ὅτι μὴ
 οὐκ ἐπὶ τῶν ἐκείσας ὅτι μάλιστα, ἢ ἀδύλον,
 καὶ ὅτι